

ת"ד 4702/10/15 - מדינת ישראל נגד תאמר סירחאן

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

ת"ד 4702-10-15 מדינת ישראל נ' סירחאן
בפני כבוד השופט נאיל מהנא

בעניין: מדינת ישראל באמצעות לשכת תביעות
תעבורה י-ם ע"י ב"כ עו"ד גלעד משולם

המאשימה

נגד

תאמר סירחאן ע"י ב"כ עו"ד חאלד עון

הנאשם

הכרעת דין

עסקינן בתאונה שאירעה כתוצאה מהתנגשות בין שני רכבים שנסעו באותו נתיב הנסיעה לאותו כיוון הנסיעה.

החלטתי להרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום.

האשמה ומהלך הדיון

1. על פי המתואר בכתב האישום, ביום 05.06.15 סמוך לשעה 14:15, נהג הנאשם ברכב ונסע בכביש הגישה ליישוב ורד יריחו באיזור שיפוט ירושלים. הנאשם נהג ברשלנות כאשר הפנה את רכבו כדי להסתובב שמאלה ולנסוע בכיוון הנגדי, ופגע ברכב אחר (להלן: "המעורב"), אשר נסע בנתיב ובכיוון נסיעת הנאשם. רשלנותו של הנאשם התבטאה בכך שלא נתן תשומת לב מספקת לדרך, החל לבצע פניית פרסה על אף שראה את רכבו של המעורב מתקרב, ובכך גרם לתאונת הדרכים בה נחבל הנאשם חבלה של ממש (חתך בלחי שמאל, בוצעה תפירה), וכן נחבלו עוד 5 אנשים וכלי הרכב המעורבים ניזוקו.

2. **לנאשם יוחסו העבירות הבאות:**

חבלה של ממש, עבירה על סעיף 38(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: "פקודת התעבורה");

גרימת נזק לרכוש או אדם, עבירה על תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: "תקנות התעבורה");

נהיגה בקלות ראש, עבירה על סעיף 62(2) לפקודת התעבורה.

פניית פרסה תוך סיכון עוברי דרך (נסיבות מחמירות), עבירה על תקנה 44 לתקנות התעבורה.

3. במועד הדיון כפר הנאשם באחריותו לתאונה. הנאשם כפר בכך שנהג ברשלנות ובקלות ראש וטען כי לא ניסה לבצע פניית פרסה באמצע הכביש כמיוחס לו בכתב האישום אלא שהנהג המעורב ניסה לעקוף אותו מצד שמאל תוך שהוא נוהג במהירות מופרזת ומשלא הצליח לעשות כן חזר לנתיבו ופגע בעוצמה ברכבו של הנאשם. הנאשם טוען כי בנסיבות האמורות האחריות לתאונה מוטלת על כתפו של הנהג המעורב.

4. מטעם המאשימה העיד העדים הבאים:

רס"ב שלמה סמחוב, שוטר התנועה שהגיע למקום בעקבות דיווח שהתקבל על התרחשות תאונה דרכים וערך דו"ח פעולה (ת/1), בו ציין כי הנהג המעורב מסר לו בתגובתו הראשונה כי "ראה את הרכב טויוטה מסתובב במקום", וכן ציין כי בוחן את"ן הגיע לזירת התאונה ולאחר בדיקה שערך הורה על הזמנת גרר על מנת לפנות את הרכבים מהמקום; מר יוסף חיים ששון, נוסע ברכב המעורב אשר ישב במושב האחורי; מר יום טוב באנה, נוסע נוסף שישב ברכב המעורב; מר כהן יחזקאל נתנאל, הנהג המעורב אשר העיד בפניי כי הוא נסע בנתיב נסיעתו ולפתע, רכב הנאשם אשר עמד בשול הדרך סטה לנתיב נסיעתו בכדי לבצע פניית פרסה ופגע בו;

5. מטעם הנאשם העיד הנאשם בעצמו. בהתאם לגרסתו, הוא נסע בנתיב נסיעתו לפני הרכב המעורב, ובשלב מסוים טעה בדרך וביקש מאחותו שישהה לצדו לכוון את תוכנת הניווט WAZE בשנית ובהתאם להנחיית תוכנת הניווט הוא התכוון לבצע פנייה שמאלה.

6. השאלה הדרושה הכרעה היא מי גרם לתאונה, האם הנאשם כטענת המאשימה שביצע פניית פרסה וחסם את נתיב הנסיעה של המעורב או שמא המעורב, כטענת הנאשם, אשר סטה במהלך עקיפה ופגע ברכב הנאשם.

דיון והכרעה

גדר הספקות

7. מבנה הכביש, כמו שהוא נלמד מלוח התצלומים שערך הבוחן, הינו בן שני מסלולים, נתיב אחד לכל כיוון נסיעה, ובין המסלולים מפריד בחלקו קו הפרדה לבן רצוף ובחלקו קו קטעים. בצידי הכביש שוליים צרים המסומנים בקו לבן.

8. עוד עולה מהראיות שהובאו בפניי כי בסמוך למקום התרחשות התאונה ישנה פנייה שמאלה לדרך אספלט שם נמצא קו קטעים.

9. אין מחלוקת כי המדובר הוא בכביש הגישה לשוב ורד יריחו, וכי שני הרכבים נסעו באותו כיוון נסיעה.

אופן ארעה התאונה

10. אקדים ואומר כי הגעתי למסקנה כי האחריות לתאונה מוטלת על כתפו של הנאשם בלבד.
11. אמנם מדובר בתאונה בה יצא בוחן משטרה לשטח וערך לוח תצלומים ודו"ח בוחן על תאונת דרכים. אולם, המאשימה לא ציינה את הבוחן כעד מטעמה ברשימת עדי התביעה. לאחר שהנאשם מסר את תשובתו לאישום קבעתי את התיק לשמיעת ראיות בפני. יומיים טרם מועד הדיון, ביקשה המאשימה לתקן את כתב האישום על ידי הוספת הבוחנים מטעם את"ן שטיפלו בתיק דנן. הבקשה נדחתה בשל העיתוי בו הוגשה.
12. אף על פי כן, הצדדים הסכימו במהלך הדיון להגשת התמונות והדיסק שערך בוחן התנועה רס"מ אורון ברין ללא צורך בחקירתו.
13. לטענת ההגנה, מדובר במחדל חקירתי אשר יש בו בכדי להביא לזיכויו של הנאשם. לשיטתו, אילו היה מוגש דו"ח בוחן והבוחן היה נקרא לעדות יכול היה בית המשפט להתרשם ממהירות נסיעתו המופרזת של הנהג המעורב, שיקול דעתו של הנהג המעורב, מחובתו לבלום על מנת למנוע את התאונה, ממידת כשרותו לנהיגה, מחוסר זהירותו של הנהג המעורב, ממקום האימפקט, וכן לקבוע ממצאים לגבי הידחפות הרכבים בשקלול עם טענת המהירות של הנהג המעורב.
- בנסיבות האמורות, היה בית המשפט יכול לקבוע מי אחראי להתרחשות התאונה. לטענת ההגנה, אי העדת הבוחנים המומחים פוגעת בהגנתו של הנאשם ומונעת יכולתו להוכיח טענותיו בדבר נהיגתו בהתאם להוראות הדין וביצוע פנייתו שמאלה ללא גרימת כל סיכון לכביש ולנוסעים בו.
- אני דוחה טענת הנאשם בהקשר לפגיעה בהגנתו על ידי אי העדת העדים המומחים. אילו רצה הנאשם לטעון לאופן התרחשות התאונה ע"י קביעת ממצאים מדעיים הוא היה רשאי להגיש חוו"ד מטעמו או להביא לעדות מומחה מטעמו. אמנם הנאשם ביקש לעשות כן אולם בקשתו נדחתה בשל הוגשה יומיים לפני מועד הדיון.
14. אמנם, אין חולק כי דו"ח בוחן הוא בוודאי נתון מהותי לאירוע ואכן, היה על המאשימה לכלול את בוחן תאונת הדרכים ברשימת עדי התביעה ולזמנו לעדות ולא די היה להסתפק בהגשת לוח התצלומים, הדיסק והתרשים שנערכו על ידו. אולם, לאחר ששקלתי את דברי הצדדים ושמעתי את העדויות נראה לי שיש לסמוך על דבריו של המעורב ועדי התביעה שהיו עמו ברכב.
15. העידו בפני הנהג המעורב ושלושה עדים נוספים שהינם חבריו, שנסעו עמו ברכבו במועד התאונה.
16. השאלה העומדת להכרעה כאמור, היא האם הנאשם הפנה את רכבו כדי להסתובב ולבצע פניית פרסה כטענת המאשימה, ובכך חסם את נתיב נסיעתו של המעורב אשר נסע בנתיב נסיעתו ובכיוונו.
17. ער אני לעובדה שהעדים מטעם ההגנה בחלקם עדים מעוניינים שהינם חבריו של הנאשם. יחד עם זאת, כל העדים העידו כולם כאחד בצורה חד משמעית כי הנאשם היה בשול הדרך והפנה את רכבו שמאלה לעבר נתיב נסיעת הרכב המעורב.
18. עדותם זו עולה בקנה אחד עם עדותו של הנאשם אשר לטענתו טעה בדרך וכי היה צורך לכוון

את תוכנת הניווט בשנית על מנת לתקן את מסלול נסיעתו. גם אם אקבל את גרסת הנאשם כי התכוון לפנות שמאלה לדרך האספלט על מנת לשנות מסלול נסיעתו הרי שבכך הוא חסם את נתיב נסיעת הרכב המעורב וגרם לתאונת הדרכים.

19. בעדותו במשטרה הכחיש הנאשם כי ביצע פרסה אך הודה כי התכוון לבצע פניה שמאלה ומסר כי היה בדרכו ליריחו וכשנשאל מה עשה בדרך לורד יריחו אישר כי הוא טעה בדרך "**כן הבנתי שטעיתי בדרך**" (ת/9, ש' 12) וכאשר הבין כי טעה אזי רצה להיכנס שמאלה לשביל אספלט "**כשראיתי שטעיתי רציתי להיכנס שמאלה לשביל אספלט**" (ת/9, ש' 14) לטענתו, הוא נסע באיטיות כדי לפנות שמאלה "**הייתי נוסע באיטיות כדי לפנות שמאלה**" (ת/9, ש' 18). הנאשם מסר כי הוא הבחין ברכב המעורב מאחוריו נוסע במהירות כבר בתחילה כאשר ברצונו היה לפנות שמאלה "**ראיתי כניסה שמאלה. נתתי איתות. ראיתי במראה מאחור את הרכב. ראיתי שהוא נוסע מהר לא על החוק. ניסה לעקוף אותי חזר ופגע בי**" (ת/9, ש' 4) הנאשם נשאל מהו המרחק שבו היה רכבו של המעורב כאשר הבחין בו "**אתה מציין כי הבחנת במראה ברכב מאחור הרכב היה רחוק ממך?**" ועל כך השיב: "**היה קרוב רצה לעקוף והיה חזרה, ונכנס בי**" (ת/9, ש' 23-24).

בעדותו בבית המשפט העיד הנאשם כי הבחין ברכב המעורב כאשר היה 100 מטר מאחוריו "**ראיתי שהיה מאחורי 100 מטר...**" (עמ' 15, ש' 17) אולם לא הבחין כי הוא מנסה לעקוף אותו (עמ' 15, ש' 18-19) ומשנשאל מדוע במשטרה מסר כי הוא הבחין ברכב המעורב מנסה לעקוף אותו תחילה טען כי הוא אינו מבין את השאלה ולאחר מכן השיב כי "**בשני המקרים הוא (המעורב- נ.מ) אשם**" (עמ' 15, ש' 20-24).

המסקנה מכל העדויות שלעיל היא שהנאשם החל בפנייה שמאלה בין אם על מנת לבצע פניית פרסה או כדי לפנות שמאלה, מאחר וטעה בדרך, ובכך הוא חסם את נתיב הנסיעה של המעורב וגרם לתאונת הדרכים.

20. הנאשם לא קרא לעדות את אחותו אשר נסעה עמו ברכב, לטענתו היא זו אשר כיוונה את תוכנת הניווט אשר הורתה לנאשם לבצע פניה שמאלה. הנאשם השיב לשאלות בית המשפט וציין כי אחותו יושבה לידו והיא בת 21 אולם היא לומדת באוניברסיטה וש לה בחינות ומשכך הוא לא הביאה לעדות. יודגש כי הנאשם לא הגיש כל בקשה לדחיית מועד הדיון על מנת שיתאפשר לו לקרא לעדות את אחותו, והימנעותו זו פועלת לרעתו ומחזקת את ראיותיה של התביעה. הלכה פסוקה היא, כי אי הבאת עד רלוונטי לעדות פועלת לרעת הצד שנמנע מהבאתו ומחזקת את גרסת הצד שכנגד. שכן לו סבר הנאשם כי יהיה בכך כדי לסייע בידו היה מביאה לעדות. אי הבאתה של האחות אשר במקרה דנן היתה נוכחת עימו במהלך כל הנסיעה וכי היא זו אשר כיוונה את תוכנת הניווט ואשר היה בעדותה לשפוך אור על השלב בו התגלתה הטעות בנסיעה, אופן הנסיעה והאם הנאשם התכוון לבצע פניית פרסה או לאו מהווה חיזוק לראיות התביעה.

"הלכה פסוקה היא, שהימנעות מהזמנה לעדות של עד הגנה, אשר לפי תכתיב השכל הישר עשוי היה לתרום לגילוי האמת, יוצרת הנחה, שדבריו היו פועלים לחיזוק הגירסה המפלילה, בה דוגלת התביעה" (ע"פ 437/82 אבו נ' מ"י פ"ד לז(2) 85).

ויפים לענייננו דברי בית המשפט העליון בעפ 677/84 אמנון דוד נ' מדינת ישראל, פ"ד מא (4) 33 (פורסם בנבו, 15.09.87):

"כידוע, כלל הוא, שאי-הבאת עדות או ראיה, אשר נאשם יכול היה להביא ולפי תכתיב השכל הישר יכול היה להיעזר בהן אילו הייתה גירסתו נכונה, מקימה נגדו חזקה, אותה עדות או אותה ראיה היו "מדברות" נגדו: ...בכך חיזוק נוסף - אולי לאו דווקא סיוע פורמאלי בפני עצמו - לבניין התביעה".

(ראו גם: ע"א 548/78 שרון ואח' נ' לוי, פ"ד לה(1) 736; ע"א 293/90 גרינהולץ נ' מרמלשטיין (פורסם בנבו, 28.12.94)).

21. בנסיבות אלה, אני קובע כי המאשימה הרימה את הנטל המוטל עליה על מנת להוכיח את האשמה מעבר לכל ספק, ואני מעדיף את גרסת המעורב ועדי המאשימה על פני גרסתו של הנאשם.

כללו של דבר

22. הגעתי למסקנה כי המאשימה הרימה את נטל הראיה המוטל עליה ולפיכך משלא כפר הנאשם בתוצאות התאונה אני מרשיע אותו בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

זכות ערעור בתוך 45 ימים לבית המשפט המחוזי בירושלים.

ניתנה היום, ה' טבת תשע"ז, 03 ינואר 2017, במעמד הצדדים